

Lázary René Sándor

(Kisasszony havában...)

*Kisasszony havában ragyog a bozótos:
Túlparton négy lány a Marosban motyót mos...
Sulykolnak, csapdosnak, facsarnak, tekernek,
Csurdéra vetkeznek, puczéran ferednek.*

*Czombjukon víz csattog, sikong négy fehérnép –
Bár horgász-botommal addig még elémék!
Csalogatnak, hívnak, mutogatják Párist:
Francia tollszárhoz illő kalamárist...*

*Kínálnak, kacagnak, mosdatják a macskát –
Tündémek bucskáznak át csukák, halacskák!
Testük villan, nékem fíczánkol négy balin:
Bőrük csillog, mint szép tánczosnőké Balin.*

*Be nehéz pecáznom, s kifogom, ha nyár van:
Bizsereg a bozót Kisasszony havában!*

(Maros-Sárpatak, 1891 augusztusában)

(Gyerünk a cserébe...)

*Gyerünk a cserébe, ha szarka csőrög!
Bolond, ki egész nap a tón ücsörög!
Sűrögni se csalja a rezge csalit –
Potomra dobálgat a vízbe csalit...*

*Pecázni unottan öreg hiba rég!
Főlizzik a fényben a zöld libaré!
Csapongva libeghet a pille: szabad!
Elillan az élet is: éjbe szakad...*

(1908 májusában)

(Hallom, nyugodt hely...)

*Hallom, nyugodt hely Radnaborberek:
Ott sem süvöltnek randa berberek...
Pihentetőbb számomra persze Borszék:
Itt sem sűrögnek sanda emberek...*

Az ifjuság számumja messzeporzék!

*Időm gírlandja szárad, elpereg:
Holt szirmokat hullat fejemre torz ég.
Hűlt tűzhelyemnél szélvész hempereg:
Hú vizslaként víg hamvakat kotor szét.*

(Borszék, 1912 novemberében)

(A jéghegy életünk...)

A jéghegy életünk ködéből épp kiválik,
S vak éjen rezdül át, akár gyászpántlikán
A sarkvidéki szél

Fagyos közöny zajong, s mint összetört Titanic,
Hasadtan elmerül, süllyed már pátriám...
Lehúz a sors, elönt a kinti s benti pánik:
Hány túlélő szorong még a szűk Carpathián?

(1920. november 25-én)

(1935. november 30-án...)

1935. november 30-án hirtelen meghaltam.
Hosszas, ám türelemmel viselt szenvedés
Után, ahogy mondani szokták, ha már meghaltam,
Szent András havában, András napján, valahol
Hispániában, kellő önuralommal elviselt szenvedés
Után, akár így is mondható, ha már meghaltam –
De mégsem Madridban, hanem másutt, valahol
Luzitán partvidéken, szóltanul elviselt szenvedés
Után, úgy tűnik, megint Portugáliában történt,
Ismét Lisszabonban esett meg velem, hogy meghaltam,
Mint a múltkorában is, egy kórteremben, valahol
Idegen helyen, egy ismeretlen kórházban történt
Mindez talán a Bairro Alto negyedében, emlékszem
Az utcák meredélyére, a csempék mintázatára álmomban,
A paliszander görbületére, egy padlóra a mindenségben,
A paratölgyek és az olibanum súlyos illatára, emlékszem
Minden véletlen neszre, fényre, mielőtt meghaltam –
Mindez mégsem velem, mindig valaki mással történt
Jövőidőben, melyhez nincs közöm, csak emlékszem
Most hihetetlen, hűs nyugalommal, hogy meghaltam,
Más térben, más sorsban, kínban, más mindenségben.
Pálmafa árnya vetült zsalun át lepedőmre, emlékszem
Egy szétzilált falinaptárra is, kifehéredő mindenségben,
Akkor majd, miközben minden kétséget kizáróan meghaltam:
30 de Novembro 1935. (Amiképpen ma, délutáni álmomban.)

(1927. november 7-én este, Marosvásárhelyen)